

mere passende meddeles udenfor Betænkningen, selv om Følgen skulde blive, at Betænkningens Omfang derved spandt noget ind, og maaske ogsaa dens Interesje noget formindskedes.

Med Hensyn til de Punkter, der utvivlsomt høre med til Drøftelse her ved 3die Behandling, vil jeg først tillade mig at sige nogle Ord om de fornyede Endringsforslag, der ere opstillede, vedkommende Udenrigsministeriets Budget. Folkethinget har, efter at det i en tidligere Samling, har bevilget et overordentligt Tillæg til Lønningen for Gesandten i Rom paa 4,000 Kr., iaar strøget dette Beløb, og samtidig har man ved 2den Behandling ligeledes strøget Bevillingen til en dansk Konsul i Rom eller rettere sagt, det danske Bidrag til Lønningen for en dansk-svensk-norsk Konsul. Jeg tror, at begge disse Beslutninger ere særdeles uheldige og kun kunne være fremkomne ved en Misforstaaelse af hele den Stilling, som for Diebliffet maa siges at være givet, og som kan forudses i en længere Fremtid at ville vedblive at være givet i Rom. Man synes nemlig at have den Anskuelse, at, efter at den tidligere Konsul er afgaaet ved Døden, er Diebliffet kommet til i een Person at forene Gesandtens og Konsulens Funktioner, og at tro, at man derved opnaar baade en Beparelse og en hensigtsmæssig Ordning af Forretningerne. Nu er det imidlertid en ikke ganske ubekendt Kjendsgjerning, at Forholdene i Italien og særlig i Rom for Diebliffet ere saaledes, at ingen diplomatisk Repræsentant, som er akkrediteret hos den italienske Regjering, kan vente tillige at blive modtagen hos den pavelige Regjering. Paven besidder nemlig endnu, uanset at han har mistet sit egentlige Rige, en vis Grad af Souverainitet, en Souverainitet, som er anerkjendt paa et vist Omraade af den italienske Regjering, og til dette Omraade høre nu netop de Samlinger, der for alle Reisende og fortrinsvis for alle Kunstnere, der opholde sig i Rom, ere af den allerførste Betydning, og hvortil Afgang kun kan erholdes ved Medvirkning af den pavelige Regjering. Dersom man altsaa gennemførte den Ordning, som Udvalget synes at have havt for Die, og som i alt Fald antydningssvis fremkom ved 2den Behandling, vilde man derved kun opnaa, at de Danske, der opholdt sig i Rom, vilde være meget vanskelige stillede overalt, hvor det gjaldt om af de pavelige Myndigheder at erholde nogen særlig Lillaelse, en Tillæbelse, der under mangfoldige Forhold er af saa stor Betydning for de Reisende, og navnlig for Kunstnerne, at deres hele Ophold i Rom kan siges at have den til Kjernepunkt. Det er derfor en stor Bidsfarelse, naar man tror, at Tidspunktet til en Omordning af disse Forhold har været givet ved den forrige Konsuls, Statsraad Bravos Død. Jeg kunde bedre forstaa, om man havde sagt, at Tidspunktet for en Omordning kunde være kommet ved den nuværende

Paves Død, som forøvrigt endnu kan være langt borte; thi da vilde det dog være tænkeligt, at Forholdene vilde kunne ordnes paa en saadan Maade, at der virkelig lod sig gennemføre en diplomatisk Repræsentation, som paa een Gang blev modtagen af det italienske Hof i Kvirinalet og af det pavelige i Vatikanet. Men derom er der ikke Tale for Diebliffet, derom vil der vistnok ikke blive Tale i den nærmeste Fremtid, og det vil derfor være umuligt at forene disse Funktioner f. Ex. hos en dansk Gesandt eller en dansk Generalkonsul. Men selv om det skulde være muligt, har denne Sag en Side, som vilde gjøre det i højeste Grad utilraadeligt at foretage en Forandring i den Ordning, som nu har bestaaet allerede i en Række af Aar. Sagen er nemlig den, at i Rom findes omtrent de eneste skandinaviske Institutioner, som virkelig bestaa i Verden, anerkjendte af de forskjellige skandinaviske Stater. Der bestaar en skandinavisk Forening, en skandinavisk Fond og et skandinavisk Konsulat, og det er af meget stor Betydning for Kunstnernes Udvikling og for det hele Forhold mellem de forskjellige Reisende fra de tre nordiske Riger, som bo i Rom, at netop dette Fællesskab bevares. Danmark, Norge og Sverrig yde i Forening Tilskud til den skandinaviske Forening, der virkelig erkjendes for at være noget mere end en blot og bar selskabelig Klub; alle 3 Stater ere Lodtagere i denne Forening, alle tre Stater ere ligeledes Sameiere af en Hjælpefond for Kunstnere, som eier adskillige Tusinder, og alle ere de Lodtagere i den samme Konsul. Dette Fællesskab kan vedblive at bestaa, naar der er en Konsul, som lønnes fra alle tre nordiske Riger; men et Fællesskab i den egentlige diplomatisk Repræsentation mellem de tre skandinaviske Riger lader sig neppe opnaa, og er i alt Fald ikke endnu paa noget eneste Punkt gennemført. Følgen af, at man vedtog den Forandring, som Udvalgets Flertal har indstillet, og Folkethingets Flertal forrige Gang har billiget, vilde da være den, at man adspaltede den heldigt opnaaede skandinaviske Enhed paa et Sted, hvor denne Enhed er af stor Betydning, hvor den traditionelt har udviklet sig, og hvor den ikke kan tages bort, uden at man gjør et Skaar i forskjellige Interesjer, som jeg ikke tror, at Folkethinget ønsker at gribe forstyrrende ind i. Der er derfor intet Spørgsmaal om, at hos alle dem, og særlig hos de Kunstnere, der praktisk ville blive berørte af den Foranstaltning, som Folkethinget vil gennemføre, hersker der den mest levende Beklagelse over den Beslutning, hvortil Thinget er kommet, og et levende Haab om, at man maatte indse, at, uanset Forholdet mellem Regjeringen og Flertallet i Thinget, foreligger der her en ganske praktisk og i sine Konsekvenser ikke ubetydelig Sag, hvor det vil være muligt at komme til Afgjørelse alene under Indflydelse af Hensyn, der knytte sig til Sagens Realitet, og hvor man der-